RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 126.465 van 16 december 2003
in de zaak A. 106.314/XIV-5122.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat R. JESPERS,
kantoor houdende te 2100 DEURNE (ANTWERPEN),
Sint Rochusstraat 59

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van beweerde XXX nationaliteit, op 22 juni 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van, ten eerste, de beschikking van 31 januari 2001 waarbij de gemachtigde bijzitter van de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen beslist zijn beroep als alleenrechtsprekend lid te behandelen en, ten tweede, de beslissing van 21 maart 2001 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als vluchteling te erkennen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 november 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX, die beweert van XXX nationaliteit te zijn, komt op 9 juni 1997 in het Rijk aan en vraagt de volgende dag om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 14 november 2000 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen.

1.3. Verzoeker tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 29 november 2000 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. Op 31 januari 2001 beslist de gemachtigde bijzitter van de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen dit beroep "dat kennelijk ongegrond voorkomt" zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen (eerste bestreden beslissing).

1.5. Op de zitting van 21 maart 2001 wordt verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, gehoord. Dezelfde dag verklaart de gemachtigde bijzitter van de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen het beroep van verzoeker ontvankelijk, maar ongegrond en weigert derhalve de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling (tweede bestreden beslissing). Deze beslissing rust op volgende redengeving:

> "Overwegende dat appellant stelt dat hij de XXX nationaliteit bezit; dat de ouders van appellant sympathisanten zijn van de 'XXX'; dat de vader van appellant op 1 februari 1997 het bezoek kreeg van twee N. die wilden deelnemen aan een betoging; dat diezelfde avond de politie binnenviel en deze twee personen meenam, samen met appellant en zijn ouders; dat appellant op 5 maart 1997 werd vrijgelaten op voorwaarde dat hij zijn land verliet; dat appellant op 8 juni 1997 in België toekwam en op 9 juni 1997 asiel aanvroeg;

Overwegende dat de bestreden beslissing het verzoek van appellant verwerpt omwille van de vaststelling dat appellant niet aantoont, noch aannemelijk maakt, dat hij afkomstig is uit XXX; dat de bestreden beslissing bovendien enkele tegenstrijdigheden weerhoudt in het relaas van appellant waardoor dit niet geloofwaardig voorkomt;
Overwegende dat appellant in zijn beroepsverzoekschrift vooreerst stelt dat de bestreden beslissing ten onrechte voorziet in een beroepsmogelijkheid voor de Raad van State, terwijl het de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen is die terzake bevoegd is; dat appellant wel degelijk beroep heeft ingesteld bij de Vaste Beroepscommissie zodat dit middel zonder voorwerp is; dat er geen enkele rechtbepaling voorhanden is die in geval van een dergelijke administratieve vergissing de hervorming van de bestreden beslissing vooropstelt;
Overwegende dat het beroepsverzoekschrift tracht de tegenstrijdigheden te verklaren; dat appellant tenslotte zijn gebrek aan kennis van de sociaal-economische realiteit van XXX tracht te verklaren;
Overwegende dat appellant ter zitting besluiten neerlegt waarin hij stelt dat de beschikking door de gemachtigde bijzitter van 31 januari 2001 onvoldoende gemotiveerd is; dat deze als volgt gemotiveerd is: 'Overwegende dat het beroep kennelijk ongegrond voorkomt'; dat geen enkele bepaling voorschrijft dat in de eindbeslissing uitdrukkelijk moet worden vermeld waarom voor een behandeling door een alleensprekend lid wordt gekozen (R.v.St., 25 januari 1999, A./Belgische Staat, nr.78.305);
Overwegende dat appellant de Commissie verzoekt een prejudiciële vraag te stellen aan het Arbitragehof omtrent artikel 57/12, vierde lid, van de wet van 15 december 1980; dat dit artikel immers een schending inhoudt van artikel 11 van de Grondwet gelet op de discriminerende behandeling van kandidaat-vluchtelingen wiens beroep wordt behandeld door een alleenrechtsprekend lid ten overstaan van hen wiens beroep wordt behandeld door een kamer met drie leden;
Overwegende dat een beschikking waarbij het beroep kennelijk ongegrond wordt verklaard genomen wordt op basis van een inhoudelijke beoordeling van het door de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen overgezonden administratief dossier, gerelateerd aan het beroepsverzoekschrift en aan de feitelijke situatie in het herkomstland; dat voormeld artikel 57/12, vierde lid de mogelijkheid openhoudt de behandeling van het beroep door te verwijzen naar een drieledige kamer als er ter zitting elementen worden aangebracht die niet langer staande houden dat het beroep kennelijk ongegrond of onontvankelijk is; dat er aldus geen schending van het non-discriminatiebeginsel is;
Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie, overeenkomstig artikel 26, par. 2, lid 3, 3° van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, bijgevolg meent dat artikel 57/12, vierde lid van voormelde wet, artikel 11 van de Grondwet klaarblijkelijk niet schendt; dat bovendien in casu ten overvloede werd aangetoond dat appellant op bedrieglijke wijze gepoogd heeft de Belgische autoriteiten te misleiden; dat het antwoord op een gebeurlijke prejudiciële vraag niet relevant is om uitspraak te doen in de zin van artikel 26, par. 2, lid 3, 2) van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof;
Overwegende dat de verklaringen van de kandidaat-vluchteling coherent en consistent moeten zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten; dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die een poging moet ondernemen om in de mate van het mogelijke bewijselementen neer te leggen teneinde zijn relaas te staven; dat hij bij het ontbreken van dergelijke elementen een aannemelijke verklaring dienaangaande dient te geven; dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden verleend als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, Guide des Procédures et Critères à appliquer pour déterminer le Statut de Réfugié, Genève, januari 1992, p. 53);
Overwegende dat het appellant in eerste instantie toekomt zijn nationaliteit te bewijzen; dat moet opgemerkt worden dat appellant in zijn verzoekschrift verder getuigt van onvoldoende kennis van de sociaal-economische realiteit van XXX; dat appellant de grote vakantie situeert in juni/juli, terwijl hij dit ter zitting vanaf 17 december situeert en gedurende anderhalve maand; dat het in werkelijkheid van 17 december tot 9 maart is; dat appellant evenmin weet dat noch cola, noch sigaretten, te koop zijn in XXX; dat appellant ter zitting stelt dat hij zijn verjaardag vierde, terwijl dit in XXX nooit het geval is; dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, in het licht van deze gegevens en in het licht van het gebrek aan kennis van de XXX realiteit tijdens de behandeling voor de Commissaris-generaal, geen geloof hecht aan de verklaringen van appellant als zou

hij afkomstig zijn uit XXX; dat de bestreden beslissing terecht het verzoek van appellant als frauduleus bestempelt; dat er in deze omstandigheden dan ook geen reden is om het verhaal van appellant te toetsen aan het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (R.v.St., Polat, nr. 78.054,12 januari 1999);
Overwegende dat appellant de feiten die hij aanhaalt niet bewijst; dat hij de motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt; dat na behandeling ter zitting niet blijkt dat het beroep niet kennelijk ongegrond is; dat er geen grond is voor verwijzing naar een drieledige kamer, zoals bepaald in artikel 57/12, derde lid;
Overwegende dat de appellant niet aantoont dat hij de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde-sociale groep of zijn politieke overtuiging zoals bepaald in art. 1, par. A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951,";

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat in het eerste middel verzoeker aanvoert dat artikel 57/12, vierde lid, van de Vreemdelingenwet op basis van welke bepaling zijn zaak aan een alleenrechtsprekend lid werd toegewezen strijdig is met het gelijkheidsbeginsel vervat in artikel 11 van de Grondwet, dat die wetsbepaling immers een verschillende behandeling impliceert tussen de kandidaat-vluchtelingen die onmiddellijk moeten verschijnen voor een drieledige kamer, waarvan geen enkel lid zich reeds over het beroep heeft uitgesproken en de kandidaat-vluchtelingen die worden opgeroepen om te verschijnen voor een alleenrechtsprekend lid, dat tevoren op zicht van het verzoekschrift en zonder enig tegensprekelijk debat geoordeeld heeft dat het beroep kennelijk ongegrond is, dat de eenvoudige beslissing dat de zaak "kennelijk ongegrond" is een vooroordeel in het leven roept; dat verzoeker vraagt hieromtrent een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof te stellen;

2.1.2.1. Overwegende dat verzoeker ter zitting afstand doet van zijn prejudiciële vraag;

2.1.2.2. Overwegende dat krachtens artikel 57/12, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd bij de wet van 6 mei 1993, alle beroepen tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen aanhangig worden gemaakt eerst behandeld worden door een alleenrechtsprekend lid, dat het beroep onontvankelijk of kennelijk ongegrond kan verklaren; dat alle rechtzoekenden in die fase van de rechtspleging op dezelfde wijze worden behandeld; dat, wanneer dat lid het beroep niet ontvankelijk, noch kennelijk ongegrond verklaart, het de behandeling ervan verwijst naar een drieledige kamer, waarvan het zelf deel uitmaakt; dat deze bepaling niet het verschil in behandeling creëert zoals door verzoeker staande wordt gehouden, namelijk dat er kandidaat-vluchtelingen zouden zijn die worden opgeroepen om te verschijnen voor een alleenrechtsprekend lid en kandidaat-vluchtelingen die onmiddellijk zouden moeten verschijnen voor een drieledige kamer waarvan geen enkel lid zich reeds over het beroep zou hebben uitgesproken; dat indien het

alleenrechtsprekend lid naderhand zetelt in de drieledige kamer, dat is omdat het in een vroegere fase van de rechtspleging van oordeel zal zijn geweest dat het beroep niet ontvankelijk, noch kennelijk ongegrond is;

2.1.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij ook meent dat de in het geding zijnde bepaling een verschil in behandeling tot gevolg heeft tussen kandidaat-vluchtelingen van wie het beroep wel door een drieledige kamer wordt behandeld en kandidaat-vluchtelingen van wie het beroep door een lid wordt behandeld; dat door het feit dat dit lid beslist het beroep als alleenrechtsprekend lid te behandelen het blijk zou hebben gegeven van een vooroordeel vóór enige verdere behandeling van het beroep; dat in zijn arrestnummer 81/2002 van 8 mei 2002 het Arbitragehof deze grief als volgt heeft afgewezen:

> "B.4.2. De in het geding zijnde bepaling is ingegeven door de noodzaak van een vlotte werking van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.
> De specifieke kenmerken, de toename en het dringende karakter van de geschillen ontstaan uit de toepassing van de wet van 15 december 1980 en van de wetten waarbij zij is gewijzigd, verantwoorden de goedkeuring van bijzondere regels, die geschikt zijn om de behandeling van het hoger beroep bij de behandeling van het hoger beroep bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen te versnellen. Door toe te staan dat de beroepen eerst worden onderzocht door een alleenrechtsprekend lid, dat, ingeval van een onontvankelijk of kennelijk ongegrond beroep, na vervolgens de partijen ook gehoord te hebben, het beroep alleen en definitief beslecht, heeft de wetgever een maatregel genomen die verband houdt met het doel dat hij nastreeft. Gelet op de specifieke en beperkte gevallen van onontvankelijkheid en kennelijke ongegrondheid, gelet op de fundamentele procedurele waarborgen die in de rechtspleging aan de partijen worden geboden en gelet op de mogelijkheid voor het alleenrechtspreken lid om, na de partijen gehoord te hebben, de zaak toch nog door te verwijzen naar een kamer met drie leden, is de betwiste maatregel niet onverantwoord.";

dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij laat gelden dat de beschikking van 31 januari 2001 genomen is met schending van artikel 149 van de Grondwet, de artikelen 57/12 en 57/22 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doordat ze niet in openbare zitting is uitgesproken en erin niet wordt aangegeven waarom het beroep kennelijk ongegrond voorkomt, dat geen enkele omstandigheid van de zaak wordt vermeldt en dat er minstens gemotiveerd moet worden in verband met de grieven ontwikkeld in het verzoekschrift in beroep;

2.2.2.1. Overwegende dat artikel 149 van de gecoördineerde Grondwet, in zoverre het bepaalt dat vonnissen in openbare terechtzitting worden uitgesproken, niet van rechtswege slaat op beslissingen van administratieve rechtscolleges; dat geen enkele bepaling van de Vreemdelingenwet of van het koninklijk besluit van 19 mei 1993 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen die formaliteit voorschrijft;

2.2.2.2. Overwegende dat de beschikking van 31 januari 2001 een beslissing is alvorens recht te doen, welke niet meer dan een voorlopige conclusie op zicht van het beroepschrift bevat; dat in deze beslissing niet nader op de aangehaalde verweermiddelen moest worden ingegaan, maar de gemachtigde bijzitter zich ertoe kon beperken te stellen dat het hem op zicht van het beroepschrift voorkwam dat de erin vervatte uitleg duidelijk niet tot een andere beslissing in beroep kon leiden; dat artikel 57/22 van voormelde wet van 15 december 1980 de eindbeslissingen van de Vaste Beroepscommissie betreft en niet de beslissingen alvorens recht te doen; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat in een derde middel, afgeleid uit de schending van de rechten van verdediging en van de motiveringsplicht, verzoeker laat gelden dat hem om te bewijzen dat zijn asielaanvraag frauduleus is tientallen vragen over de sociaal-economische toestand van XXX zijn gesteld waarop hij correct heeft geantwoord, dat uiteindelijk drie feitelijke elementen in aanmerking worden genomen waaruit zou moeten blijken dat hij niet van XXX is, dat dergelijke bewijsvoering waarbij uit een geheel van diverse vragen en antwoorden drie elementen worden geïsoleerd om iets te bewijzen onaanvaardbaar is en dus niet afdoende als motivering, dat het feit dat de beslissing gedateerd is op de zittingsdatum zelf aantoont dat niet ernstig rekening werd gehouden met wat op de zitting dor hem werd verklaard, dat tenslotte de drie opgegeven motieven in geen enkele mate rekening houden met wat hij werkelijk ter zitting heeft gezegd, dat hij met vermelding van de exacte begindatum (17 december) heeft bevestigd dat er een langere vakantie was in de periode, dat hij de duur ervan raamde op anderhalve maand, hetgeen verklaarbaar is door het feit dat hij zelf enkel naar school was geweest toen hij klein was, dat hij nooit heeft gesteld dat cola of sigaretten te koop waren in XXX en evenmin verklaarde dat hij zijn verjaardag vierde;

2.3.2.1. Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen genoegzaam de redenen aangeeft waarom door haar geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde nationaliteit van verzoeker; dat, in tegenstelling met wat men in het middel laat verstaan, daarvoor niet enkel wordt gesteund op een drietal ter zitting gegeven verkeerde antwoorden, doch ook op “het gebrek aan kennis van de XXX realiteit tijdens de behandeling voor de Commissaris-generaal” met andere woorden op de talrijke dienaangaande in de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane vaststellingen; dat het uitsluitend de feitenrechter toekomt te oordelen of het door hem vastgesteld gebrek aan kennis betreffende de realiteit in het land van herkomst dermate is dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van de vreemdeling uit dit land afkomstig te zijn; dat dit onderzoek niet door de administratieve cassatierechter kan worden overgedaan;

2.3.2.2. Overwegende dat de enkele omstandigheid dat de beslissing nog dezelfde dag wordt genomen, niet doet blijken dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen geen acht heeft geslagen op het ter zitting ontwikkeld verweer;

2.3.2.3. Overwegende dat de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen een authentieke akte is; dat de erin opgenomen ter zitting afgelegde verklaringen geacht moeten worden met de werkelijkheid overeen te stemmen; dat het derde middel niet gegrond is;

2.4.1. Overwegende dat in het vierde middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, van het recht van verdediging en van artikel 1, (A), 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, verzoeker laat gelden dat op het door hem gegeven asielmotief, namelijk de arrestatie van hemzelf en van zijn ouders, tijdens de zitting van de alleenzetelende rechter niet werd ingegaan, dat er hem geen enkele vraag werd gesteld over de XXX noch over de door hem meegemaakte feiten;

2.4.2. Overwegende dat, zoals in de aangevochten beslissing wordt gesteld, er "geen reden (is) om het verhaal van appellant te toetsen aan het Verdrag van Genève van 28 juli 1951" wanneer het verzoek om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling frauduleus blijkt te zijn; dat uit het verslag van de zitting niet blijkt dat toen door verzoeker enig voorbehoud of een opmerking werd gemaakt; dat hij niet voor het eerst voor de Raad van State kan aanvoeren dat de rechten van verdediging zijn geschonden doordat hij niet ter zitting omtrent zijn asielmotieven en de door hem meegemaakte feiten de nodige uitleg heeft kunnen verstrekken; dat het vierde middel moet worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien december tweeduizend en drie, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **A. BEIRLAEN.**